

Църковен вѣстникъ
излиза всѣка седмица
приложението четирин
дата въ годината

Годината цѣна на
Църковен вѣстникъ,
заедно съ
приложението
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Всички брой 15 ст.

Космички

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Е. инъ брой 5 стотинки

Анонсаментъ е годи-
шенъ и
всѣкого прѣдплатенъ

Всичко, относеще се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
Църковен вѣстникъ
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи път по 20 ст.
на редъ съ гармонда,
за всѣко повторение по
15 ст.

Наплатени писма не се
приематъ — ръкописи
за седмичното издание
не се повръщатъ

Помацитѣ.

Съ новото очертване границитѣ на отечество ни, вѣрваме всички, ще се увеличи царството ни и териториялно, и численно. Това безспорно ще бжде една справедлива награда за скжпитѣ и тежки човѣшки и материални жертви, които даваме въ настоящата освободителна война. Ще се уголѣми царството ни, ще се дигне силата и престижа му, ще се засили и икономическиятъ и културниятъ животъ въ него. Но съ това уголѣмяване, въздигане и засилване едновременно се уголѣмяватъ и засилватъ *грижитѣ* и *мжчнотиитѣ*, както на българския народъ, тѣй и на българската държава.

Прѣди всичко, ще се увеличи значително броятъ на *инороднитѣ* елементи. Въ новитѣ граници на отечеството ни ще дойдатъ компактни маси — на първо мѣсто *гърци*, *сетнѣ турци* и *евреи*. Като се вземе прѣдъ видъ доста заплетениятъ и труденъ животъ на държави съ разни народности, като, напр., Австрия, като се има прѣдъ очи културното ниво и обособеността на гърци и евреи и особно рѣзко развитото национално чувство на гърцитѣ, може да се състави прѣдстава, какви грижи и мжчнотиитѣ ще има да се родятъ за правилния националенъ и държавенъ животъ на царството ни при новитѣ му граници.

Тия мжчнотиитѣ ще се усилятъ и отъ *разноизповѣдността* на бждашитѣ поданници на новото ни царство. Макаръ и слабо, ще се засили броятъ на *инославнитѣ* християнски изповѣдания, които, вмѣсто общата *равноправностъ* и свобода на изповѣданието, ще се

стремятъ, поддържани отъ правителства на чужди държави, да се поставятъ на особени, дори *привилегировани* условия. Ще се роди, чрѣвъ новитѣ евреи, влиянието на *франкмасонството*, имаще яки връзки съ общо-европейското франкмасонство. Не може още точно да се прѣдвиди до дѣ ще отиватъ исканията и на *инороднитѣ православни*, като гърци и ромжни, и на какви условия ще съумѣемъ да уредимъ въпросътъ съ *схизмата*.

Това сж задачи важни и сжществени, които тепърва се раждатъ и които въ най-скоро врѣме ще почнатъ да наблѣгатъ за разрѣшение. Ние сме убѣдени, наистина, че тѣ, както и свещенитѣ жертви и прѣживѣвания на войната ще тласнатъ новия ни животъ — къмъ рѣшителенъ, макаръ и трѣзвъ, *национализъмъ*. Но това никакъ не ще рече, че *сега* — макаръ и въ много залисани — трѣбва да оставимъ на бждащето тия задачи.

Още сега би трѣбвало да се вземе грижа особено по въпроса за *помацитѣ*. Това сж българи, наши братия по кръвъ и плѣтъ, по езикъ, и дори по нрави и обичаи; хора здрави, работливи и почти непоковарени; население, възлизаше на нѣколко стотинѣ хиляди души. Едничкото, шо ги дѣли отъ насъ, е вѣрата. Заставени отъ ножа да промѣнятъ прадѣдната си християнска православна вѣра, днесъ тѣ сж едни отъ най-фанатичнитѣ мохамедани. И въ това е злото и нещастиего. Зарадъ мохамеданството, тѣ сж готови да прѣнебрѣгнатъ родъ и нрави, да извършатъ прѣстѣпление и ужаси, на каквито, за съжаление, бѣхме свидѣтели и въ първата и въ сегашната освободителна война. Дори и да свършвахме сега еднѣжъ за винаги

съ османското царство, пакъ българитѣ-помаци, поради мохамеданството си, ще оставатъ като чужда и напжти дори враждебна частъ отъ нашия народъ. Нѣма никакво съмнѣние у никого, че това не трѣбва да остава така. Намъ се казва и получаваме писма отъ видни, интелигентни българи, които молятъ и настояватъ да се издигне още сега гласъ за вземане надлежни грижи въ прѣмахване, ослабяне на това зло. Срѣдствата, които, макаръ и вѣло, но сѣ се опитаха, слѣдъ 30-титѣ години до сега, не дадоха желания резултатъ. Тѣ не сж излишни, но не сж и за тоя частъ. Вѣпрѣки мохамеданската живавост на помацитѣ, сегашниятъ моментъ се смѣта отъ трѣзви и опитни людие за *най-психологиченъ* и *ефикасенъ* въ прѣдприемане мѣрки за отвърщане на помацитѣ отъ мохамеданството къмъ прадѣдната имъ православна вѣра. Безспорни фактове сж, напр., разказитѣ на нѣкои помашки кметове отъ 1878—79 год., че „ние, помацитѣ, при *изключително* тогавашно положение лесно и *масово* щѣхме да се покрѣстимъ, но никой не се погрижи за това: дойдоха казацитѣ, поискаха хлѣбъ, сѣно и ечмикъ — и си отминаха“. Съобщава ни се, при това, че и сега въ нѣкои отъ новопрѣвзетитѣ помашки села помацитѣ изявявали желание да се върнатъ въ православната си прадѣдовска вѣра.

Криво ще бждемъ разбрани, ако се помисли, че ние говоримъ за насилия. Но и велика държавна, национална и църковна грѣшка ще бжде, ако се прѣнебрѣгва това сжществено, твърдѣ важно обстоятелство, че, при една бърза и планомерна дѣйностъ, настоящитѣ *изключителни* врѣмена сж най-подходнитѣ за повръщане

на помацитъ въ православието. Пропуснатъ ли се тия врѣмена сега, — и да се дирятъ послѣ, и искусствено да се създаватъ, тѣ не могатъ да се върна. Има акции, които, колкото и трудни да сж, се увѣнчаватъ съ успѣхъ само въ свое врѣме, само при надлеженъ изключителенъ психологически моментъ. Такъвъ е сегашниятъ моментъ за религиозно национална въпросъ на помацитъ. За това именно се и рѣшихме печатно да изнесемъ тоя толкова важенъ въпросъ и да обърнемъ най-сериозното внимание на всички надлежни български власти.

Неизоставянето на тоя въпросъ, бързитъ, планомерни мѣрки сега, въ настоящия моментъ, убѣдени сме, ще дадатъ резултатитъ, които сж отъ такова съществено значение за бждащия църковенъ, националенъ и държавенъ животъ на новото българско царство.

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Отъ побѣда къмъ култура.

II.

Когато ни освободиха руситъ, бѣхме една пуста страна, неуредена, безъ закони, безъ администрация, безъ армия, безъ пощи, телеграфи и пжтища, безъ пари, безъ образование — една „рая“ гола и гладна. Бѣше мжно да се каже, отъ кое понапрѣдъ да се почне. И трѣбваше само едно човѣшко поколѣние, за да направимъ това, което другитъ съ вѣкове сж постигнали. И върху всичко това — нѣколко политически етапа, до пълното обединение на цѣлокупния български народъ. „Завидна е сждбата на тѣзи народни дѣйци, пише „Рускія Вѣдомости“, на които се падна прѣзъ единъ кжсъ човѣшки животъ да извършатъ тоя чуденъ прѣвратъ въ своята татковина“. Прѣзъ това врѣме българскиятъ народъ показва една чудна енергия за работа и умѣние да ржководи своитѣ сждбини. Нашата политическа трѣзвостъ даде и зрѣлъ политически плодъ. Кражка история, голѣмъ резултатъ. Този резултатъ едвамъ сега видѣха европейцитѣ. Единъ нѣмски хумористиченъ журналъ, когато се отвори войната, рисувахе българскитѣ войници нечисти, неомити, въ безпорядкъ, кой какъ завърналъ така трѣгналъ на война. Но тамъ е работата, че тѣзи

сжшитѣ войници се биха като омити и то съвсѣмъ въ голѣмъ порядкъ. Единъ нѣмецъ ми разправяше веднѣжъ, че когато за пръвъ пжтъ дошълъ въ България по Дунава, очаквалъ на Сомовитъ да го посрѣщнатъ дѣсчени локомотиви и вагони. А пжкъ единъ монтьоръ, сжщо нѣмецъ, пише въ единъ вѣстникъ, че било „много нечисто“ по вагонитѣ, *като пжтувалъ сега прѣзъ България за военния театъръ*. Чудно нѣщо; тия хора, като че хвърчатъ по небото, та не разбираатъ и елементарни нѣща. Ние бихме могли дори да бждемъ благодарни, че сж тѣй заслѣпени отъ своята култура, та не виждатъ нищо, какво става около тѣхъ, защото иначе сигуръ щѣха да осуетатъ нашата всенародна кауза. И днесъ се чудятъ. Намъ се струва, че тѣ повече съжаляватъ, отколкото да се чудятъ, но е вече късно.

Качествата на цѣлъ народъ, както и на отдѣлната личностъ, се явяватъ най-добрѣ при изключителни обстоятелства. Войната е едно отъ тѣзи обстоятелства. Чрѣзъ тази война ние се наложихме на историята и пакъ се не опиянихме да забравимъ себе си. Кореспондентътъ на „Times“ се чуди на нашето стоическо държене при толкозъ изкусителни случаи да ликуваме. Ние не се отдадохме на моменталнитѣ радости, а мислимъ повече за неизвѣстното бждаще, пълно съ мрачни перспективи. Защото ние положително знаемъ, какво ни замислятъ нашитѣ довчерашни спекуни. Нашиятъ краткъ исторически животъ ни научи на много нѣща и ние сме се борили повече да извоюваме своето право на съществуване отколкото да създаваме културни цѣнности — въ смисълъ на технически изобретения, охолень и луксозенъ животъ. Намъ не ни е оставало врѣме за това. Роби до вчера, ние трѣбваше да се грижимъ за нѣщо, повече отъ конститутивенъ характеръ. Сжщо не ни е оставало врѣме да възпѣваме това, което сме правили, за това не сме създали и литературни цѣтности, а само герои и материали за такива цѣнности. Ние още не сме седнали да си правимъ развлечение съ нашитѣ сили, но работимъ и то неуморно, за да се справимъ съ историята си. Сега съ тази война се погрижихме за много нѣща, а най-важното бѣ, дѣто можахме при тѣзи условия да се погржимъ. До сега всичко въ нашата история бѣше частично и разнебитено, защото и самиятъ народъ бѣше разнебитенъ и живѣеше въ различни части на нашето старо отечество, безъ една мощна държавна организация. Ето сега съ обединението на хората се

свързва нашата нова съ нашата стара история п почти мъртвитѣ по-отдѣлни части образуватъ едно живо, импозантно цѣло. Възкрѣсва нашата стара държава, възкрѣсва нашата мощъ, възкрѣсватъ и нашитѣ идеали, Нашето бждъ ще до вчера мрачно — днесъ ни се усмихва.

Това бждеще, може би, да отиде и по-далечъ отъ нашитѣ прѣдположения. Прѣдаваше се въ вѣстницитѣ текстѣта на едно писмо до Д-ръ К. Кръстевъ отъ великия руски беллетристъ Максимъ Горки: „Съ глубокимъ волненіемъ, казва той, слѣдя за событіямъ на Балканахъ — удивляюсъ успѣхомъ мощной Болгаріи! Невольно думается, не на васъ ли возлагаеть исторія великое дѣло объединенія всѣхъ славянъ въ одну семью? Маль биль Давидъ, но — съ него началась новая жизнь Израиля“. Кой знае, ние виждаме вече, че и въ историята ставатъ чудеса, може би и това да стане. Тукъ е билъ кутурниятъ центъръ но-рано, не е чудно пакъ да стане. Писателитѣ и поетитѣ не всѣкога ги слушатъ, но тѣ често пжти ставатъ ясновидци и пророци на бждещето.

Навикнали винаги да гледаме себе си малки, ние не оцѣнихме изведнѣжъ нашето дѣло, защото на щиятъ умъ още не може да навикне да мисли, че сме извършили едно чудо въ историята. Възможно ли е една шепа народъ, хора мирни, селяни, дошли отъ нивата и кошарата да пометатъ съ единъ замахъ една велика империя, цо е задавала страхъ и трепетъ на цѣла Европа? Българитѣ прѣдъ стѣнитѣ на Цариградъ! Това е нѣщо невѣроятнo-Напзлеонъ не отиде до тамъ и умре съ жалъ на сѣрдце, не стигна до „столицата на свѣта“, както той наричаше Цариградъ. „Българскитѣ генерали, казва „Деили Телеграфъ“, написаха нова страница на военната история и съ успѣхъ завършиха *едно отъ най-смѣлитѣ и най-блѣскавитѣ приключения не прѣдприемани никога*“ (к. н.). Европейцитѣ и до днесъ трѣпнатъ, когато се каже „турски паша“, „мохамедански войникъ“. Ние съ положителностъ твърдиме, че днесъ ние се явяваме въ тѣхнитѣ очи нѣщо не бивало и не чувано до сега. За насъ това нѣщо е съвсѣмъ естествено, защото ние сме имали точно петъ вѣка на разположение да прѣмѣримъ своята духовна сила съ турската и знаехме, че сме побѣдили много порано, а сега войната е само видимиятъ завършекъ на отдавна свършилиятъ процесъ. И развитието на народитѣ си има своята философия и тази философия въ случая бѣше ясна и за

последния български войникъ. Само дипломатията това не знаеше и затова Балканската война е „едно поражение не само на турците, но и на цѣлата политическа система“, както казва „Журналъ де женева“.

Свещ. Д-ръ К. Црновь.

Руската мисия въ Духовната Семинария.

Една отъ най-добри уреденитѣ и най-удобни болници въ София за раненитѣ ни войници е болницата на руската мисия на „Червенъ кръсть“, която се помѣщава въ зланието на Духовната семинария. Само по себе си помѣщението на Дух. Семинария дава всички удобства за цѣлѣта. Стаи чисти, свѣтли, топли. Лѣгла удобни и чисти. Отопление навсѣкъждѣ и равномѣрно. Баня и кухня най-добри. Отъ своя страна и мисията е донесла всичко, за да направи болницата си ненуждающа се отъ нищо. Рускитѣ лѣкари сж донесли съ себе си всички необходими болнични, лѣкарски и оперативни принадлежности. Щомъ то се докара раненъ войникъ, изпва се (ако позволява раната му), облича се съвсѣмъ — и се почва овното му лѣчение.

Мисията издържа всичко въ болницата. Сама тя се грижи за храната на войницитѣ. Тя ги снабдява съ облѣкло. Има си и своя аптека и всички принадлежности за операционната зала. Мисията въ грижитѣ си е отишла до тамъ, че дори и облича войникътъ, кога то окончателно оздравѣе и си отива.

Самитѣ лѣкари сж хора съ солидна практика, както като лѣкари, тъй и като лѣкари за ранени войници. Господа Д. Н. Розантовски, Л. А. Розенъ, И. К. Катерл, В. Е. Маршевски и А. С. Соколовъ сж подобрани опитни и пѣргави лѣкарски сили, нѣкои отъ които сж били като лѣкари и въ руско-японската война. Сжщо сж взели участие въ руско-японската война и повечето отъ милосърднитѣ сестри при мисията: старшата сестра на отряда Т. К. Захарова, А. М. Радухина, Р. И. Немешаева, А. М. Конокотина, Е. М. Святогорова, А. М. Святогорова, А. М. Оксерелкова, А. Н. Лукиянова, О. Т. Маклакова и М. А. Костецкая. Заедно съ усърднитѣ г. Т. С. Арсековичъ, домакинъ, и А. В. Глазуновъ, секретаръ, мисията се състои отъ 17 души, т. е. петъ лѣкари, единъ домакинъ, единъ секретаръ и 10 милосърдни сестри. Това число на мисия-

та, както и умѣнието и усърдието на членоветѣ ѝ, позволява само тази мисия да гледа не 118, както е сега, а и двѣстѣ души ранени войници, за което постоянно моли и настоява самата мисия.

Особно привлича въ тая болница духътъ, настроението, които владѣятъ между лѣкуващи и лѣкувани, между приглеждащи и приглеждани. Опитната ржка на лѣкаря, сржчността на милосърдната сестра — всѣкога сж придружени съ *благоото сърдце*, съ *братското* настроение къмъ болния, къмъ жертвувалия се за отечеството си и за славянството „братушка“ българинъ. Тукъ не може да се забѣлѣжи ни сѣнка отъ *хладина*, отъ студената на просто лѣкуване, рзване и нареждане... Братията и сестритѣ руси въ Семинарията, като че треперятъ като надъ свои мили, като надъ свои истински братия. Нужно ли е да се отбѣлѣзва, какво благо влияние оказва това и надъ самитѣ болни, па и надъ самитѣ братия руси?*)

Ето защо, кога посѣтите болнитѣ въ семинарията, още на пръвъ погледъ ще отбѣлѣжите домашното спокойствие, веселото настроение у болнитѣ. Идва ви да мислите — че болницата е едно сѣмейство, врѣхлѣтно наистина отъ болести, но съединявано и окрилѣно съ братско чувство и грижа, съ братската и сестринска ржка на братията руси...

Грижатъ се да спомагатъ на мисията и на раненитѣ нашитѣ български духовни лица: Иеромонахъ Евгений, Иеромонахъ Амвросий и Иеродияконъ Харитонъ, начело съ Високопрѣдобния декторъ на Семинарията Архимандрита Макария.

Ние сме трогнати отъ братията и сестритѣ руси, които сж напуснали и отечеството, и свои и сж дошли тукъ, за да върнатъ здръвието на раненитѣ ни войници. А още повече сме трогнати, че, като дойдоха между насъ, при умѣнието и похватността, които показаха, тѣ се оказаха наши истински *братия*, съ братското загрижено и любяще сърдце, което се вижда въ всѣка тѣхна дума, въ всѣки погледъ, въ всѣко тѣхно и най-трудно дѣло.

Хвала ви братия руси! Честь и слава на милитѣ ви сърдца! Най-

*) Не може да става сѣмѣйно, че тази е и една отъ главнитѣ причини, дѣто до сега всички операции сж били навършени сполучливо и безъ осложнения и че отначалото до сега въ Семинарията е имало само единъ смъртенъ случай, макаръ да се отнасятъ тамъ само тежко ранени войници.

сърдечна благодарностъ за неустаннитѣ ви, скжпоцѣнни братски трудове.

Посѣтителъ.

Около въпросътъ за схизмата.

Въпросътъ за схизмата има своя теоретична и практична страна. Безспорно е, че последната ще окаже най-големо влияние при разрѣшението на първата. За това, не само у насъ, но и въ чужбина ония, които слѣдятъ тоя въпросъ, се интересуватъ отъ обстоятелства, които биха очертавали *практическото* подземане на работата. Отъ това гледище отъ интересъ е слѣдното обстоятелство, което срѣщаме въ чуждитѣ вѣстници:

Въ малкия градъ Ортакьой, на западъ отъ Одринъ, при встѣпването на българскитѣ войски, грѣцкиятъ митрополитъ Никодимъ отслужилъ въ мѣстния храмъ молебень въ съслужение на грѣцки и български свещеници. Митрополитътъ, грѣкъ, чель евангелието по славянски. Молитвословията били четени на славянски и грѣцки. Митрополитътъ по този случай държалъ слово на грѣцки езикъ, съ което, между друго, поканилъ паството си да изпълнява длъжноститѣ си къмъ българскитѣ власти и съ радостъ да се придържа оразпорежданията имъ. —

Описанието прѣдаваме, безъ сега да можемъ да провѣримъ автентичността му.

Дневникъ.

Приглождане на раненитѣ. Раненитѣ български войници, които на бойното поле изложиха живота си и поврѣдиха здравиеото си, заслужаватъ прѣдъ всички други най-нѣжно внимание въ отечеството ни. И както отвсѣкъждѣ се съобщава въ редакцията ни, раненитѣ български войници се посѣщаватъ въ болницитѣ, принася имъ се или имъ се изпраща всичко, ксето може да облекчи страданията и болеститѣ имъ. За такова едно внимание, между многото други, съобщихме, като отбѣлѣзахме, че *св. Рилска обипель* е турила въ разположение на Червения кръсть 4,000 лв., съ които да се купятъ и раздадатъ на раненитѣ разни лежки закуски, сладки, фрукти, папириси и пр.

Наденесъ — си е дошло до знанието на св. Софийск. Митрополитъ

г. г. *Партения*, че въ Лозенградъ раненитѣ твърдѣ молѣли за папироски и такива недостигали. Високопр. Партений веднага е изпратилъ за тия ранени 10,000 папироси чрезъ Прѣосвещ. Иосифа.

Съобща ни се и съ молба отъ войницитѣ да се благодари на Н. Високопр. св. Врачанския митрополитъ г. г. *Константина*, че редовно е изпращалъ на раненитѣ войници въ Врачанскитѣ болници разни лежки и сладки прѣдмети за ядене.

Християни! Не забравяйте приглеждането на раненитѣ наши братя!

Щедри пожертвования на Софийското свещеническо братство за раненитѣ войници и за бѣднитѣ сѣмейства. Съ голѣма отрада отбѣлѣзваме, че братството на свещеницитѣ отъ софийската епархия е направило до сега слѣднитѣ пожертвования: 1,000 лв. помощъ за „Червенъ кръстъ“; 1,500 лв. помощи за бѣднитѣ и постралалитѣ въ войната сѣмейства; отпуснало е за раздаване на раненитѣ войници слѣднитѣ религиозно-правствени книжки: 5,000 екз. „Православни молитвеници“; по 1000 екземпляра отъ книжкитѣ: „Возрѣятъ нанѣ егоже прободоша“, „Божии работници“, „Човѣшката свѣсть“, „Полезна книжка“, „Св. Гора“, „Чистота на сърдцето“ и 169 екз. отъ „Во время оно“ — всички на стойностъ отъ 4492 лв. Раздадени сж сщо 1000 кръстчета. На „Черв. кръстъ“ е турено въ разположение братственото подворие въ София съ 20 лѣгла.

Братството е прѣизпълнено съ братолюбни желаня и имаме увѣрението, че, при нужда, то е готово, до колкото може, и въ бждаще да направи необходимото за облекчение положението на раненитѣ и бѣдни наши братя.

Освещаване на нова руска болница въ Пловдивъ. На 19 того е била осветена нова, втора, руска болница въ Пловдивъ. Тя се устроява отъ името на Петербургъ и е подъ ръководството на баронеса Варвара Искуль фонъ Гилденбандтъ. Освѣщението е извършено отъ Високопрѣосв. Пловдив. митрополитъ г. г. Максима. На него е присѣствувала и Н. В. Царицата. По тоя случай протосингелтъ на Пловд. митрополия Н. Всепрѣпод. *Иеромонахъ Павелъ* казалъ подходно слово, въ което, като споменалъ за подвизитѣ на милосърдие въ настоящата война, изтъкналъ великото помощно участие на братията руси, „На руския народъ, казалъ Иером. Павелъ, ние, българитѣ, не можемъ се достойно отблагодари никога съ нищо.

Ние сме вѣчни неотплатени длъжници на велика Русия. За руския народъ не бѣ достатъчно това, що е вече сторилъ за насъ, та и сега, въ деня на нашето изпитание, той прѣвъ се притича съ съчувствието си и съ новитѣ добрини“. На край Иером. Павелъ, като изказалъ искрена признателностъ и дълбока благодарностъ къмъ братията руси за великата имъ милосърдна любовъ, добавилъ, че дѣлото на Русия къмъ насъ е толкова велико, щото благодарността на българитѣ никога не може да се изрази съ думи.

Въ болницата въ двѣ голѣми зали били наредени лѣгла за 100 души ранени. Особно заслужава да се отбѣлѣжи, като примѣръ и за другитѣ, че върху възглавницитѣ на лѣглата въ тая руска болница сж поставени сръбьрни кръстчета за раненитѣ, а до всѣко лѣгло — малка иконка на св. цѣлитель Пантелеймона.

Благотворителностъ въ Анхиало за раненитѣ. Съобщаватъ ни отъ г. Анхиало, че, по инициатива на свещ. Тузлукова, въ речениятъ градъ се е образувалъ комитетъ за събиране доброволни помощи за раненитѣ ни войници. На 11 того свещ. Тузлуковъ свикалъ за цѣлата събрание, въ което, като държалъ надлежно слово за християнския ни дългъ на милосърдие, особно въ сегашния моментъ, приканилъ благочестивитѣ християни да дадатъ християнската си лепта. Избранъ билъ комитетъ, състоящъ, освѣнъ отъ свещеника, още и отъ господа: М. А. Попова, К. Бѣнчева (учителка), Е. Статева, и госпожицитѣ: К. Възвѣзова, В. П. Тузлукова и П. Иванова. Комитетътъ веднага пристѣпилъ къмъ работа. Съ душевна отрада отбѣлѣзваме, че както членовѣ на комитетата по събирането, тъй и анхиалскитѣ християни, безъ разлика на народностъ (българи и гърци) сж показали най-похвално усърдие при събирането и даванието на помощитѣ. До сега комитетътъ въ Анхиало е приготвилъ и изпратилъ за раненитѣ въ Лозенградъ нѣколко стотинъ ризи, гащи, фанели и пр. Освѣнъ това, наскоро щѣлъ да се образува и специаленъ комитетъ за приглеждане бѣднитѣ анхиалски сѣмейства.

Въ служба на раненитѣ. Прѣподобнитѣ: Иеромонахъ Амвросий, Иеромонахъ Евгений, и двамата съ висше благословско образование, сега учители въ свещеническото училище при св. Бачковска обитель, и Иеродияконъ Харитонъ, студентъ отъ IV курсъ на Киевската Дух. Академия, служатъ отъ нѣколко недѣли

като душепастири на раненитѣ войници въ Софийскитѣ болници.

Щедро пожертвование на Софийското търговско бакалско благотелно дружество. Замолени сме отъ църковно-благотворителния комитетъ въ София да съобщимъ, че Софийското търг. бакалско благотелно дружество му е внесло въ полза на бѣднитѣ въ София сумата 1,300 лв., както и да изкажемъ сърдечната благодарностъ на комитетата за тоя щедъръ християнски даръ на реченото дружество. Като изпълнява тая молба, редакцията ни и отъ своя страна съ особно задоволство отбѣлѣзва тоя даръ на софийския бакалски еснафъ. Еснафитѣ въ по-ранни врѣмена у насъ всѣкога сж стояли на чело на всички народни, просвѣтни, благотворителни и църковни дѣла. Тѣ сж били собствено едни отъ центроветѣ на здравето, традиционо българство, на трѣзвизия, истински на прѣдкъ. И сега еснафитѣ не сж изоставили завидното си положение. Призначитѣ за това сж много. Единъ отъ тѣхъ е и отбѣлѣзваниятъ погорѣ даръ, даденъ драговолно, безъ всѣкаква подкана. Хвала на софийския бакалски еснафъ. Достоеенъ примѣръ за подражание отъ всички еснафи въ София и царството.

Обявление

№ 54.

Плѣвненската църковна Ливница има нужда отъ 500 килограма чистъ пчеленъ Анадолски воскъкъ, доставенъ по доброволно съгласие франко Ливницата въ брой.

Които отъ г. г. търговцитѣ иматъ такъвъ, умоляватъ се да съобщатъ послѣдната му цѣна въ сжщата.

гр. Плѣвненъ, 17-й Ноември 1912 г.

Ливницата.

Извѣстие.

Излѣзе издаваното отъ Чирпанското Православно Братство ХРИСТИАНСКО ПРАВОСЛ. КАЛЕНДАРЧЕ за 1913 год. съ разнообразно съдържание. Цѣна 20 ст. за въ полза на Сиропиталището. На свещеницитѣ, свещеническитѣ Братства по 10 стотинки. За повече отъ 500 екземпляра по споразумѣние.

Отъ Чирпанското Правосл. Братство.

Печатница „День“ — София.